

Γιατί με χτυπάει ο Θεός ?

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Γνωρίζουμε ότι η υπομονή είναι πολύτιμη αρετή, που μας καθιστά αρεστούς στον Θεό. Αλλά η άσκηση της υπομονής δεν είναι καθόλου εύκολο κατόρθωμα. Θέλει βέβαια επιστράτευση ψυχικών δυνάμεων. Θέλει οπωσδήποτε θερμή και πολλή προσευχή για να έλθει η χάρις του Θεού και να δυναμώσει την ψυχή. Αλλά θέλει και σκέψεις πνευματικές, για να παρηγορείται και να ενισχύεται η ψυχή.

Ένα γεγονός θα σου διηγηθώ -αδελφέ- που συνέβη κάποτε και έχει γραφεί και δίδει την ευκαιρία πολλών σκέψεων για να απαντηθεί το ερώτημα, γιατί ο Θεός επιτρέπει τους πόνους στη ζωή μας;

Αποτέλεσμα εικόνας για ΕΙΚΟΝΕΣ διακοσμησης Ναών
Αποτέλεσμα εικόνας για ΕΙΚΟΝΕΣ διακοσμησης Ναών

Κάποτε, ενώ ήταν χειμώνας και νύχτα, ναυάγησε ένα μικρό αλιευτικό πλοiάριο στις ακτές του Καναδά. Ο πλοiάρχος και ο γιος του, μοναδικοί επιβάτες του μικρού αλιευτικού, βγήκαν στην ακτή κολυμπώντας, με βρεγμένα ρούχα και σε άσχημη κατάσταση. Γλύτωσαν από τον κίνδυνο του πνιγμού. Τώρα όμως θα πέθαιναν από το κρύο και τα βρεγμένα ρούχα. Ενώ ο πατέρας βρισκόταν σε απόγνωση, είδε στο βάθος του δάσους που εκτεινόταν μπροστά τους, ένα αμυδρό φως. Ήταν η μοναδική ελπίδα.

Το μέρος ήταν έρημο και άγνωστο. Πουθενά δεν φαινόταν κάποια κατοικία. Πατέρας και γιος άρχισαν λοιπόν να βαδίζουν προς το αμυδρό φως που έβλεπαν

στο δάσος τρέμοντας -βέβαια- από το κρύο, καθώς ήταν μούσκεμα. Εάν έφθαναν εγκαίρως στο φως και έβρισκαν κάποια περιποίηση, θα γλύτωναν τον βέβαιο θάνατο.

Εκεί όμως που βάδιζαν, ο γιος άρχισε να μουδιάζει, γιατί τα βρεγμένα ρούχα και το πολύ κρύο τον πάγωναν. Το βάδισμά του έγινε πολύ δύσκολο και διέτρεχε τον κίνδυνο να μουδιάσουν τα πόδια του περισσότερο και να μην μπορούν να βαδίσουν καθόλου. Ο πατέρας κοίταζε να ενισχύσει το παιδί του και να το ενθαρρύνει, ώστε να συνεχίσει να περπατά. Μα δυστυχώς το μούδιασμα των ποδιών αυξανόταν και η δυσκολία του βαδίσματος γινόταν δυσχερέστερη.

Τότε ο πατέρας σοφίστηκε το εξής τέχνασμα: απέσπασε ένα κλαδί από ένα δένδρο που βρέθηκε δίπλα του και με το κλαδί αυτό άρχισε να χτυπά τα πόδια του παιδιού, το οποίο δεν μπορούσε πια σχεδόν καθόλου να βαδίσει. Ο γιος διαμαρτυρήθηκε στην αρχή γιατί τον χτυπούσε ο πατέρας. Και ο πατέρας, με πονεμένη αλλά στοργική φωνή, του απάντησε:

- Παιδί μου, πρέπει να βαδίσεις! Νίκησε το μούδιασμα των ποδιών σου και προχώρα!

- Πατέρα, δεν μπορώ! Φώναξε το παιδί. Τα πόδια μου μουδιάζουν όλο και περισσότερο!

Τότε ο πατέρας έσφιξε την καρδιά του και άρχισε να χτυπά στα πόδια το παιδί του πολύ δυνατώτερα. Τα πόδια του παιδιού μάτωσαν, αλλά εξαναγκάστηκε να βάλει τα δυνατά του και να συνεχίσει το περπάτημα. Τελικά, κουτσαίνοντας και με μόχθο, έφθασε μαζί με τον πατέρα του στο σπιτάκι στο οποίο έβλεπαν το φως.

Ήταν ματωμένα τα πόδια του και πληγιασμένα από το ράβδισμα με την κλάρα, που είχε αποσπάσει ο πατέρας από το δέντρο.

Το παιδί βρισκόταν σε άθλια κατάσταση, αλλά ήδη είχαν φθάσει στο σπίτι. Εκεί απόλαυσαν αμέσως τη στοργή και την περιποίηση. Και έτσι σώθηκαν, πατέρας και γιος, από τον βέβαιο θάνατο.

Τι έκανε ο πατέρας; Θλιβερό καθήκον! Εξαναγκάστηκε να χτυπά το παιδί του στα πόδια δυνατά για να το αναγκάσει να φτάσουν στο σπίτι της σωτηρίας. Πικρό το μέσο, αλλά σωτήριο για τη ζωή τους.

Αυτό γίνεται πολλές φορές στη ζωή. Ο Θεός Πατέρας που μας αγαπά, θέλει οπωσδήποτε τη σωτηρία μας. Κάποτε εμείς οι άνθρωποι αμελούμε και κωφεύουμε στη φωνή Του. Και τότε ο Θεός Πατέρας από στοργή επιτρέπει κάποιο μαστίγωμά μας, για να ξυπνήσουμε από τον λήθαργο ψυχικής αμέλειας και να αφυπνιστούμε πνευματικά. Επιτρέπει ο Θεός θλίψεις και δοκιμασίες για πνευματική μας ωφέλεια.

«Ον γαρ αγαπά Κύριος παιδεύει, μαστιγοί δε πάντα υιόν ον παραδέχεται» (Παροιμ. γ',12). Πικρό το ποτήριο του πόνου, αλλά σωτήριο.

Αδελφέ μου, τίποτε δεν γίνεται τυχαία. Το ότι ο Θεός επέτρεψε αυτή τη δοκιμασία την οποία περνάς, σημαίνει ότι έχει το σοφό σχέδιό Του. Είναι για το καλό σου. Δέξου τη θλίψη σαν επίσκεψη Θεού. Υποτάξου στο θέλημα του Θεού. Παρακάλεσε μεν τον Θεό να σε βγάλει από τη δοκιμασία και να σου πάρει τον πόνο. Και παρακάλεσε και πάλιν και πολλάκις, με επιμονή και πίστη, να σου αφαιρέσει ο Θεός την δοκιμασία. Αλλά, αν η αγαθότης Του δεν σου αφαιρεί τη θλίψη, δείξε υπομονή και υποταγή. Ειπέ μεσ' στην καρδιά σου: « Κύριε, γεννηθήτω το θέλημά Σου. Όχι όπως θέλω εγώ, αλλά όπως θέλεις Εσύ». Ειπέ μαζί με τον Κεμπήσιο Θωμά: «Κύριε, αν θες να είμαι στο φως, έσο ευλογημένος. Εάν θες να μην είμαι στο φως, πάλιν έσο ευλογημένος. Εάν θες να έχω χαρά, έσο ευλογημένος. Εάν θες να έχω θλίψη και δοκιμασία, πάλιν έσο ευλογημένος». Η υπομονή σου -αδελφέ μου- και η υποταγή σου στον Θεό ανεβαίνουν ως θυμίαμα ενώπιον του θρόνου της θείας χάριτος.

Είναι άπειρα τα παραδείγματα ανθρώπων που σώθηκαν από βέβαιη ψυχική καταστροφή με το ξύπνημα το πνευματικό, που τους έφερε μια δοκιμασία στη ζωή. Άκουσα με τα αυτιά μου κάποιους να λένουν: “Έχασα την υγεία μου, αλλά βρήκα την υγεία της ψυχής μου. Και είμαι ευτυχής” ή “Γνώρισα τον Θεό μέσα από τη θλίψη και τη δοκιμασία. Ήμουν βουτηγμένος στην αμαρτία και ο Θεός επέτρεψε να χάσω το εμπόριό μου και να βυθιστώ στην φτώχεια. Μα άνοιξαν τα μάτια μου στο φως της πίστεως! Και ζω τώρα πολύ φτωχότερα, αλλά πολύ περισσότερο ευτυχισμένος”.

Επίσης, είδα πολλές φορές στη ζωή μου πονεμένους και πενθούντας για τον θάνατο προσφιλών τους προσώπων ανθρώπους, οι οποίοι ζούσαν ως τότε τελείως ξένοι προς την Εκκλησία, μετά όμως από το φρικτό φαρμάκι του πόνου, τους είδα να αλλάζουν τρόπο ζωής, να αφυπνίζονται πνευματικά, να ενδιαφέρονται για τη μετά θάνατον ζωή, που ως τότε δεν τους είχε απασχολήσει, να βρίσκουν την παρηγοριά τους στην Εκκλησία και να σώζονται πνευματικά.

Το σχέδιο του Θεού στη ζωή μας -αδελφέ μου- είναι σοφό και στοργικό. Να τα δεχόμαστε όλα από το χέρι του Θεού με υποταγή, ταπείνωση και πιστότητα στην αγάπη Του. Υπάρχουν στιγμές που είναι συμφέρον για εμάς κάποιος πόνος ή κάποια δοκιμασία. Εμείς είμαστε πολλές φορές κοντόφθαλμοι. Ο Θεός βλέπει πολύ μακρύτερα από εμάς.

Έχω δει πλειστάκις και στην προσωπική μου ζωή, κάτω από μια δοκιμασία να κρύβεται μεγάλη ψυχική ωφέλεια. Έχω δει το χέρι του Θεού πολλές φορές στη ζωή μου -αδελφέ- άλλοτε να με θωπεύει και άλλοτε να με χαστουκίζει. Όμως πάντοτε είδα ότι το χέρι ήταν στοργικό και αποβλέπει στη δική μου σωτηρία.-

Από το βιβλίο : «Για σένα που πονάς»

Μητροπολίτου πρ. Πειραιώς

Καλλινίκου Καρούσου

Εκδόσεις Χρυσόπηγή

Αθήναι 2011

Πηγή: eisdoxantheou-gk.blogspot.gr